

Sygn. akt IV CSK 166/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. Spółki Jawnej w D.
przeciwko Gminie S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji powoda Z. Spółki jawnej W.K., E.K.R. w D. zmienił w pkt I wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 listopada 2015 r. i zasądził od pozwanej Gminy S. na rzecz powoda kwotę 118 158,72 złotych i odrębnie kwotę 72 210,64 złotych, oddalając apelację w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Z zupełnie nieczytelnego w swej formie transkrypcyjnej, zawierającego błędy językowe i uchybiające zewnętrznie powadze orzeczenia

sądowego, uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wynika, że zasądzone kwoty dotyczyły rozliczenia - z zastosowaniem potrącenia - należności za wykonanie przez powoda umowy o roboty budowlane zawartej między stronami, przy czym nastąpiło to ze zwłoką i naliczeniem przez pozwaną kar umownych, jednak rażąco wysokich i przez to zmiarkowanych, co szczegółowo jest ukazane w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego i dało kwoty zasądzone tym wyrokiem.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik pozwanej zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 365 § 1 k.p.c. przez pominięcie skutków prawnych wynikających z prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 października 2013 w sprawie I ACa (...); art. 382 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, z powodu których uznano łączną wysokość kar umownych. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 484 § 2 k.c. przez uznanie rażącego wygórowania kary umownej zgłoszonej do potrącenia. Skarżąca wniosła w zakresie zaskarżenia, to jest w pkt I lit. a, w części zasądzającej wskazane na wstępie kwoty, lit. b i lit. c - w całości oraz w pkt III i IV w całości, o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji powódki, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powoda wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki wskazał na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego wymagającego rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy w postaci pytania: „czy art. 365 § 1 k.c. stoi na przeszkodzie ponownemu miarkowaniu części kary umownej w sytuacji, gdy prawomocnym wyrokiem sądowym już dokonano zmiarkowania zgłoszonej do potrącenia innej części tej samej kary umownej, przy czym naliczenie całości kary

umownej nastąpiło z tytułu opóźnienia wykonawcy w wykonaniu robót budowlanych?”

Analizując ustalenia dokonane w sprawie i postawione na tym tle zagadnienie prawne uznać należy, że ma ono charakter pozorny. W sprawie nie zostało dokonane miarkowanie kary umownej z pominięciem prawomocnego orzeczenia, dotyczącego wprowadzie tej samej kary umownej, ale zasądzonej za część okresu zwłoki dłużnika. Sąd Apelacyjny dokonał obliczenia kary w rozpoznawanej sprawie za kolejny okres zwłoki, czyniąc to na podstawie kryteriów przyjętych w sprawie I ACa (...), na którą powołuje się skarżąca. Wskazał jednak w uzasadnieniu, że zsumowanie okresów zwłoki i należnej kwoty kary umownej czyni obciążenie powoda z tytułu tej kary jako rażąco wygórowane w rozumieniu art. 484 § 2 k.c. Obniżył je więc zgodnie ze swoimi uprawnieniami do ½, ale zachowując kwotę wskazaną wyrokiem sądowym w sprawie I ACa (...). Nie ma więc mowy o podwójnym miarkowaniu kary, obejmującym także sprawę wcześniej zakończoną prawomocnym wyrokiem, dotyczącym innego okresu zwłoki. Bezprzedmiotowe jest więc rozważanie zagadnienia opisanego w pytaniu prawnym, uzasadniającym wniesienie skargi kasacyjnej. Podniesiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania kwestia potrącenia, mająca miejsce w sprawie, nie ma w związku ze wskazanym zagadnieniem prawnym. Tak więc nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia z uzasadnieniem skargi jako oczywiście zasadnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co stanowi drugą podstawę wniosku skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oczywiście zasadność, której istotę trafnie przypomina skarżąca w uzasadnieniu wniosku jest w tym wypadku oparta na tych samych twierdzeniach, które dotyczą obliczeń kary umownej i jej miarkowania. Skarżąca sama wskazuje na wątpliwą zasadność kwestionowania treści uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji z powołaniem się na art. 328 § 2 k.p.c., zwłaszcza wtedy, co też przyznaje, gdy uzasadnienie jest formalnie poprawne i bardzo szerokie, ale wołałaby aby było jeszcze dokładniejsze „w części, w której Sąd Apelacyjny omawia podstawy rachunkowe swego orzeczenia.” Nie wymaga dłuższych wywodów stwierdzenie, że takie oczekiwanie strony pozwanej nie może świadczyć o oczywistej zasadności skargi, tym bardziej, że nie ma to

żadnego znaczenia dla samego rozstrzygnięcia i przekonania o jego także merytorycznej poprawności.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj